

Dr. Márta Ferenc nyilatkozata

(Folytatás a 3. oldalról.) Sokkal többet tehetne azért, hogy hatékony közéleti tényező, a táj és Szeged értelmiségének fóruma, meghatározó szellemi centrum legyen. Szeged szellemi előte nem eléggé pezsgő, meg kell mozgátni azt az állóvizet! S nem provinciális-dilettáns nyüzsgésre van szükség, hanem korszerű és tartalmas, a társadalmi fejlődés által áthatott és arra hatni képes, alkotó atmoszférára. Magam, úgy is, mint az MSZMP Szeged városi végrehajtóbizottságának tagja s úgy is mint az egyetem rektora ilyen szellemi élet kibontakoztatásán kívánok munkálkodni a következő esztendőkből. Nem akarok hivatalnokká válni, életem lényegének az alkotást tekintem, a tudományos kutatómunkát. Nehéz, fáradságos esztendőket következnek. Tanszékemen kialakult egy olyan érett, tehetséges gárda, amely felelősséggel, önállóan látja el a tanszéki munkát. Erősíti a tanszék összetételét az itt létrehozott gázreakció-kinetikai akadé-

miai kutatócsoport is. Tudományos munka, oktatás, állami funkció, közéleti tevékenység... Sokszor eltűnök az azon, hogy osszam be a napjaimat, hogy mindent el tudjak végezni. Feladatok!... Az is káderpolitikai feladat, hogy az egyetem állami vezetése segítsen az egyetem oktatóinak csaiádi és lakásgondjainak megoldásában. Ezzel a problémával az eddigénél többet kell törődnünk. Vagy például a két egyetem érdekeinek összehangolása, a tudományos kutatómunkában kialakult kapcsolatok további szélesítése is sok gondot-tennivalót vet föl. Bizom benne, hogy az egyetemen olyan kommunista meggyőződésű, tevékeny kollektívára támaszkodhatom, amely képes mind e feladatok magas szintű teljesítésére. Mint az egyetem rektora ezt a szellemet, ezt a tevékeny munkát kérem és várom el a József Attila Tudományegyetem minden oktatójától, dolgozójától és hallgatójától közös céljaink érdekében.

PAPP LAJOS

CZILCZER OLGA VERSEI

A TEREMTÉS ELSŐ NAPJA

Fehér vitorlák az égen.
Hullámpapírból
vágta ki két kicsi kéz
nagy ügykezettel
s oly ügyetlenül
hogy az olló hegye
vérét ontotta.
Egyetlen vércsepp
csordult szélére csupán
a papírnak
a füleska ujjából
szétfolyó rózsaszínen
az utolsó előtti pillanatban
naphullta előtt.

AZ ESERNYŐ

Redői közt a foltokká duzzadt esőcseppek
meg emlékeztetnek a közeli viharra
mely amilyen hirtelen jött
úgy ment el ismét
S a friss levegő
benyomulva a lakásba
csupán ezt az egy
e legrejtettebb sarkot kerülte ki
s miután beszorította ide a kánikulát
egy ózott esernyőt itt hagyott
nedvességtől párologva magányosan

MÉG ALIG VIRRADT és te már az ajtóban álltál. Hajadon ott ültek a reggeli mosakodás vízseppjei, szemeid az álomból lassan ocsúdva, fél-éberben nézték a veranda homályát. Valahányszor így álltál, egy nyújtózó kiscicát láttam bened, s az is voltál egészen addig, amíg le nem csókoltam személdről a csillagok tükröképét. Most is ujjaim közé fogtam az arcod, de tekintetem már kifésültt a hajadra tévedt, és ez a látvány elszomorított nagyon. Hiszen minden reggel én fésültelek, én készítettem el a fonatokat a copfjaidhoz, és most itt van: megcsaltál. Nem, ne is mondj semmit, ne védekezz, hogy én sokat babrálok veled — ez igaz, de akkor is... Ezt a vétket úgy sem teheted jóvá, és én sem bocsáthatom már ezt meg neked, soha. Szomorúságomból arra eszméltem, hogy homlokoddal a homlokomat döntögeted, meg a nyakamra függeszkedve hintázol körülöttem.

— Gyere, gyere, gyere — ismételted — különben elindulnak a kocsi a határba. Te előttem, a vázon szertől ülni, én meg vigyázom a dülő menti gödröket, nehogy alattad a kétujjnyi széles, rideg vas fájdalmat okozzon ütésével. Eppen ezért leggyakrabban a komolultetvényeken át, a dombokon száguldottunk ki a határba, és itt, amid a lejtőkön lábaim pihentek a pedálozástól, térdeimmel föl-emeltelek, így tisztán érezhetted a robusz szelét, meg egy kicsit az erőmet is, én

Szuromi Pál:

Kettétört óda

pedig mindig fogadni merem volna egy zsák gesztenyébe, vagy a tóparti buzogányok százaiba, hogy az út végén játékosan elsírold magad: — Te csacsi, hát ha így viszel, mindenki tudni fog róla...

A DOBOZT MÁR a kunyhóban vettem elő. Felpróbáltuk a szürke, összekarcolt ezüstgyűrűket, aztán egymásba karolva leültünk a horolók, meg a rafikakötegek közé. Hátra volt még fő cinkosságunk egyik fő kérdése — a mikor. Ültünk szótlanul, fejünkben latolgatva az esélyeket, s talán órákig tartott ez a csend, hiszen a falon az árnyékok egyre húzódtak — már elszakították magukat a fénytől. Végül én szólaltam meg.

— Pénteken szabad vagyok.

— Jaj, akkor ne, nagymamám mondta, hogy a péntek szerencsétlen nap.

— Akkor szombaton.

— Anya takarit.

— De hát így mi lesz velünk?! — keseredtem el. Vasárnap meg délelőtt is mise van.

— Délután, vasárnap délután! — kapaszkodtál ebbe a végső gondolatba. Majd azt mondjuk otthon, hogy visszajöttök a cirkuszosok. Apámat szorongó érzésel

Siker külföldön, problémák itthon

Tudományegyetemünk népitánc-együtteséről

NEM SZABÁLYOS élménybeszámolót szándékozom írni a József Attila Tudományegyetem népitánc-együttesének külföldi útjáról, Novi Sad-i vendégszereléséről. Pedig az élményekből bőven futná, ráadásul a szép város és kedves vendéglátóink is megérdemelnék, hogy sokat írjunk róluk. Elsősorban mégis arról szólnék, ami a sok felejthetetlen benyomást közepette is a legnagyobb hatással volt rám: magáról az együttesről.

Régi adósság törlesztése ez egyben. A KISZ-Bizottság egyik beszámolóját idézem tanúként: "... a tánc csoport az elmúlt évben is küssé „mostoha gyerek” maradt, a kulturális vezetés kevesebbet törődött vele.” Valóban, táncosaink éveken keresztül nem kaptak teljesítményükhöz méltó elismerést és segítséget. Szerényen meghűzódva, szinte észre-

vétlenül, de kitartóan, lelkesen és jól dolgoztak; úgy, hogy 1962-től kezdve minden egyetemi művészeti fesztiválon „dobogóra kerültek”. Az együttes tagsága az évek során jórészt kicsirelődött, két körülmény azonban változatlan maradt: az újonnan jöttek szorgalmában és tehetségében semmivel sem maradtak el az elődöktől, de nekik is ugyanazokkal a nehézségekkel kellett küzdeködniük, mint a régieknek. A Novi Sad-i út legnagyobb tanulmánya éppen ezért így összegezhető: táncosaink végérvényesen igazolták, hogy munkájuk jóval nagyobb figyelmet és több támogatást érdemel, sőt, a további fejlődés érdekében — igényel is.

Novi Sad-on az együttes minden tekintetben kiemelkedően szerepelt, emberileg és művésziileg egyaránt méltóképpen képviselte az egye-

temet. Véletlenül lettem a csoport vezetője az ottani vendégszerelésben, az utazás időpontjának többszöri módosulása hozta úgy, hogy végül is én utaztam kísérőként velük. De soha ennél szerencsésebb véletlen! Már itthon is sok jót hallottam az együttes szorgalmáról, akadályt nem ismerő lelkesedéséről, áldozatkészségéről, szinte hihetetlennek tűnő közösségi szelleméről.

SOKSZOR HANGZOTT fel nagy taps — közte szép számmal ismétlésre hívó vastaps — a pétervári erőd teraszán, a (Novi Sad-i) telepi kultúrker előadótermében és a temerini kultúrházban is, ahol csoportunk műsort adott. Nem a vendégnek kijáró udvariaskodás, hanem szívből jövő, őszintén ünneplő taps volt ez. Nekem, a színpalak mögött izgulónak eleinte kételem voltok, hogy talán csak én túloztam el, ilyenek, mások és magam megnyugtatóra. De van objektív tanú is, a magnetofonszalag, melyre a Novi Sad-i rádió vette fel egyik előadásunkat (a felvétel néhány részlete a rádióban is elhangzott még ottlétünk alatt). Persze csak a zenét, éneket, dobogást lehetett hallani rajta — meg a tapsokat, de ez is sokat mondott.

Mikor a magnetofont körülálltuk, hogy újrhalljuk a hangokat és mellé újraképezzük a tánc mozdulatait, legalább olyan feszült izgalom vett rajtunk erőt, mint a valóságos előadás alatt. Ekkor oldódtunk fel végképp, a tapsokat újból hallva, a készülék tárgyilagossága nyomán megnyugodva, hogy a siker felletti örömről nem volt ön-álatás.

A siker valóban megérdemelt volt. Jól felépített, szépen kivitelezett, változatos műsorral lépett fel együttesünk: magyar és nemzetiségi táncokkal, zenekari számokkal és énekbetétekkel. Mindenki derekasan kitett magáért, a táncosok, zenészek és csöpp kis énekeslányunk egyformán.

A KÖRÜLÁLLT magnetofont azonban nemcsak szorongással, hanem kritikusan is hallgattuk. A hozzáértő fülek pontosan megjegyezték, hol nem ment teljesen egyszerre a dobogás és a csizmászarak csatogása, mikor nem volt tökéletes a ritmus, mikor „húzott mellette” a zenekarban valaki. A jövőbeni javítás szándékával figyelték és rögzítették az apró hibákat, ahogyan ezt tették, az híven kifejezte az együttes legfőbb jellemvonásait, a szerénységet és a kollektivitást.

Előbb már volt szó a csoport „szinte hihetetlennek tűnő közösségi szelleméről”. Számomra mindez hihetővé vált, mert valóság lett. Ritkán találni ilyen kollektivitást, amelyikben ennyire él az egység igénye és tudata, s a tettekre készség a közösség

érdekeiben. Pedig sok helyről verbuválódtak össze, még jelenlegi intézményünk tekintve is. Legtöbbjük TTK hallgató, de van közöttük bölcsész, jogász, főiskolás és Ságvári gimnazista. Mégis sajátos, bensőséges légkör urakodik közöttük, amelyben csak jól érezheti magát az ember, még akkor is, ha ad hoc kerül közük. Ez az egység természetesen nem jelenti azt, hogy — főleg fellépések előtti izgalom hevében — nem fordulnak elő kisebb nézeteltérések, mint ahogy produkciójukban is akadtak apró hibák. De így még vonzóbb és emberibb a kollektíva, előbb és hitelesebb az egység. Aligha tévedek, ha sikereik legfőbb okát ebben, a jó közösségi szellemben jelölöm meg.

SOK MUNKA VAN a siker mögött. Sajnos, eddig minden művészeti csoportunkra jellemző volt, hogy évenként-kétévenként nagy szintkülönbségek, hullámvölgyek változtatták egymást munkájukban, az emberanyag cserélődésének következményeként. A mostani együttes is hullámvölgyből indult az 1965/66-os tanév folyamán, de aránylag rövid idő alatt szép eredményeket ért el. Az elmúlt tanévben — még a Novi Sad-i út előtt — már hat előadást tartottak táncosaink, kettőt Szegeden, négyet a környező falvakban. A szám mellett az utóbbi tény is rendkívül jelentős, mert ezzel az együttes teljesen megvalósította az egyetemi kultúrunknak azt a fontos célkitűzését, hogy művészeti csoportjaink ne csak az egyetemen és Szegeden, hanem azon kívül is, főként kisebb falvakban rendszeres népművelő kultúrunkat végezzenek.

A jelenlegi összetételű együttes eddigi munkájának csúcsteljesítménye, egyben jutalma is volt a külföldi utazás. A Jugoszláv Egyetemista Szövetség Novi Sad-i egyetemi Szervezetének meghívására négy napig (júli. 16—19. közt) voltunk Novi Sad-on. Vendéglátóink a három fellépés megszervezése mellett további gazdag programról gondoskodtak. Bőven nyílt alkalmunk városnézésre, múzeum- és képtárlátogatásra, fürdésre a Dunánál, és kirándultunk a Fruška Gorába is.

AZ EGYÜTTES előtt további nagy feladatok állnak. A most kezdődő tanévben ismét megrendezésre kerül az egyetemi művészeti fesztivál. A Novi Sad-i út sokra kötelezi táncosainkat. Az ottani teljesítménynek önmércének kell lenni számunkra a magasabb szinthez és a fesztiválon való helytálláshoz. Ismerve az együttes szerénységét, akaraterejét s igényét a még jobb iránt, bátran bizhatunk ebben is.

VÖRÖS LÁSZLÓ

Kedvezményes operabérlet

Harminc százalékos kedvezményel hirdeti idén Dohnányi-operabérletét az orvosegyetem művelődési otthona, tekintettel a tavalyi év sikeres közönségszervezésére. Az „egyetemi ház” bérleti előadásain két Verdi (Nabucco, Othello) egy-egy Puccini (Tosca), Csajkovszkij (A pikk dáma), Mozart (Varázsfuvola) és Offenbach-opera (Hoffman meséi) szerepel. Az előreláthatólag külföldi vendégművészekkel reprezentáló operaelőadások előtt a karnaggyal, a rendezővel és a művészekkel ankétokat tartanak az I. sz. szemészeti klinika tantermben.

A Dohnányi-bérlet mellett az egyetem hallgatói részére vegyes bérletet is szerveznek, amelynek programjában két

színmű (Vörösmarty: Cillei és a Hunyadiak; Camus: Ostromállapot), három opera (Borodin: Igor herceg; Verdi: Simone Beccanegra; Hindemith: Matiss, a festő), három operett (Kálmán: Marica grófnő; Jacobi: Szibill; Thomas Bradon: Charlie néne) mellett Sardou „Váljunk el” című komédiája, Gerencsár Miklós „A parancs” című drámája is helyet kapott.

A bérletekre szeptember 20-ig az évfolyamok kulturális felelőseinek, valamint Kerek Attilánál, a művelődési otthon vezetőjénél kell telefonkezni (Lenin krt. 107. telefon: 11-731/52.) Az operabérletek egy óra esedékes árát négy, a vegyes bérletekét nyolc havonként lehet befizetni.

Egy fiú és egy lány a tirolai táncnépből s háttérben a pétervári vár. Nagy sikerrel vendégszerelt Novi Sadon tudományegyetemünk tánc csoportja.